

se lehetett volna verebet fogatni. Még odahaza is lógott az orrom, amikor kopogtak az ajtón. A szomszédasszonyom állított be egy szakajtó szilvával. Én meg — neveti el magát — neki álltam szilvágombócot főzni. Éppen hatvan lett! Gondoltam egyet. Bevittem másnap az üzembe. Uzsonnaszünetben le tettem a brigád asztalára. Mondtam: a gombócot le kell nyelni.

— És mi történt?

— Lenyeltük. Mind a negyvennégyen. Új, most már jó szabványokkal láttunk munkához. Másfél hónap múlva pedig megnyertük a második negyedévi termelési versenyt. Tizenháromezer forintot kapott a brigád.

Persze, egy ilyen kis történet keveset, talán nagyon is keveset mond a brigád életéről. De a cseppben azért mindig benne van a tenger.

Olyan üzembről van szó, amelynek négy gyáregységében — Budapesten, Dunaujvárosban, Rákoshegyén és Kisújszálláson — kétezren dolgoznak, és a dolgozóknak több mint a háromnegyede asszony, lány. A budapesti gyáregység 419 dolgozójából négyszáz a nő. Annak a jó hírnek pedig, amelynek az üzem gyártmányai — az ingek,

tagja. Sok közöttük a véradó. A chilei ellenforradalmi puccs hírének hallatára az üzemben elsőknek a Mozgalom Szocialista Brigád tartott röpgyűlést és vállalt szolidaritást a chilei hazafiakkal.

Ha Magda Lászlóné, aki pártbizalmi is, művezető is, elújságolja: azt olvasta az egyik lapban, hogy Zala megyében, Csapi községben létrehozzák az ország első cigánykollégiumát, nyomban elhangzik a javaslat és megszületik a határozat is:

— Ajándékozzunk egy könyvtárat a kollégiumnak.

És ott, azonnal le is jegyeznek negyvennégyen, egyelőre ezer forintot.

A munka meg a sok-sok törődés mellett arra is ügyel a brigád, hogy tagjai tanuljanak. Vezető-továbbképző tanfolyamra jár Magda Lászlóné csakúgy, mint Vida Ignácné, az üzemvezető és Pusztai Károlyné művezető. A Ruhaiipari Szakközépiskolának négy brigádtag növendéke van. Bognár Éva az idén érettségizik, Tolcsvai Margit, Kovács Mária, valamint Prohászka Mária.

szakközépiskolába jár, hamarosan el is végzi. Politikai előadásokra rendszeresen együtt jár mind a negyvennégy brigádtag.

Ha pedig közülük valaki külföldre utazik, utána előadáson számol be élményeiről. A legutóbbi ilyen előadás Magda Lászlónénak, a művezetőnek a nevéhez fűződik, aki az idén nyáron Barátság-vonattal járt a Szovjetunióban.

— Felejthetetlen élmény volt — vallja — látni Moszkvát, a Lenin Mauzóleumot, Leningrádban a csodálatos fehér éjszakákat, az Ermitázs kincseit, sétálni Kijevben... Évekig tudnék beszélni róla. És — teszi hozzá nem kis büszkeséggel — láttam a magam szemével Moszkvában a GUM-ban a fekete tulipán védjegyes FÉKON ingeket is.

— Mik a brigád legközelebbi tervei? — kérdezzük a brigádvezetőt.

— Most — válaszolja Tasnádné — minden energiánkat arra fordítjuk, hogy a Mozgalom elnyerhesse a Szakma Kiváló Brigádja címet... Sok szerencsét kívánunk hozzá!

Jóós F. Imre

BUDAPEST, HALOM UTCA 12.

— Hány ember kell hatvan szilvágombóc megevéséhez?

Ez bizony furcsa találókérdés. Nem is tudják rá a választ sehol másutt, csak Budapesten, a X. kerületben, a Halom utca 12. szám alatt. Igaz, ott meg kórusban felelik:

— Negyvennégy — és kacagnak hozzá, hosszan, felszabadultan.

— De az csak tréfa volt és csak egyszer volt, mint Budán kutyavásár — teszik hozzá.

Majd kisvártatva elül a nevetés, és újra a varrógépek fölé hajolnak mind a negyvennégyen. Ennyien dolgoznak a Halom utcai Férfi Fehérneműgyár — a FÉKON — Mozgalom brigádjában.

A szilvágombóc-történet valódiságáról különben meggyőződhet bárki. Benne áll a brigádnaplóban szóról szóra. Ugyanazon a lapon olvasható, amely ezzel a bejegyzéssel kezdődik: „Sajnos, ezt a hetet nem jól kezdtük. A szabványok rosszak. A gallér lapjait elszabták.”

— Rossz volt a hangulat nagyon — emlékezik vissza Tasnádi Mártonné brigádvezető —, tgy nem lehet termelni, panaszolta mindenki. Velem

a pizsamák, a lemerdzsekek, a munkaköpenyek — örvendenek, akár Magyarországon, akár a Szovjetunióban meg a többi szocialista országban, de Belgiumban és a Német Szövetségi Köztársaságban is, nagyon nagy szerepe van a Mozgalom brigád negyvennégy nőtagjának.

A brigád tizesztendő. A legelső szocialista brigád volt ebben az üzemben, ők indították el itt a brigádmozgalmat is. Ez magyarázza a nevüket: Mozgalom. A kitüntető szocialista címet először 1964-ben, majd utána még hat, egymást követő esztendőben elnyerték. 1971-ben aranyérmes lett a Mozgalom Szocialista Brigád. Egy műszakban 1200 inget készítenek, és 2800 forint havonta az egy főre jutó átlagkeresetük.

Ezek a lányok, asszonyok úgy élnek együtt, úgy dolgoznak, mint egy nagy család. Mindenről beszámolnak egymásnak, mindenben segítik egymást. És nemcsak egymást, másokat is. Évek óta patronálják Ikvai Józsefet és feleségét, a világtalan idős házaspárt. A brigád minden tagja a Magyar Vöröskeresztnek is

Fent: Tasnádi Mártonné, a Mozgalom brigád vezetője Magda Lászlóné „igazít” Bognár Éva munkáján

Fotó: Bojár Sándor

